

VI.

For Biskop Heuch er hele denne Betragtningssaaede et stændigt Forræderi mod Kristendommen. For det første har ingen Religionslære uden kristelige det ringeste Værd for ham. For det andet eksisterer der for ham ingen anden Kristendom en den, som har fundet sit Udtryk i det kristelige Læresystem og dets Formier om Treenheden, Kristi to Naturer, Forjættelsen, Messiasdødsbegrebet, o. s. v. Kun den levende Tilgivelse af hele dette System med alle dets væsentlige Dele er Kristendom. Saa længe et Menneske ikke i levende Tro har tilegnet sig dette System, vil, mener Heuch, dets naturlige Egoisme tvinge det til at tilfredsstille sin religiøse Trang, ikke hos den eneste sande Gud, men hos en Afgud, som det egoistiske Hjerte danner sig selv. Han vil da sty og fly Kristus for ikke at få en Egoisme dæmt af ham, og han vil mere og mere indsnæres i Egoisme. Først naar det kristelige System er blevet Liv og Kraft i hans Andet, bliver han løst fra Egoismen, saa han kan finde og tjene den levende Gud. „Sandheden er den," siger Heuch, „at Forholdet mellem Religion og Kristendom er saa for som mellem Troen paa en Afgud og paa den sande Gud, som mellem en Gudsdyrkelse i Egenskab og en Gudsdyrkelse i Kærlighed, som mellem en Indbildning om at leve i Gud og det virkelige Liv i Gud."

Stærkere kan Mobsætningen ikke udtrykke.

Det første Spørgsmaal, jeg her vil give Læserne at overveje, er dette: hvem af os to giver det virkelige Liv? Med andre Ord: viser det sig i det virkelige Liv, at de Mennesker, som i Enfold frægter Gud og styre det onde, bare er Egoister, saa længe de ikke er naaede frem til nogen rigtig Forstaaelse af Kristus?

De ærede Læsere faar bømme herom, hver efter sin Erfaring. For min Del er jeg ikke i Tvivl. Jeg har læst gamle, som var voksende om under Rationalismen; den rationalistiske Kritik havde velgivet ikke faaret synnerlig Rod hos dem, men den rationalistiske Gudsdyrkelse havde lært i deres Barndom, og den havde de svæet Livet igennem. De havde stilet paa Gud Fæder og frægtet og elsket ham. I denne Tro og Gudsdyrkelse havde de boaret Livets Trangster med vidunderlig Taalmodighed og fuldført Livets Pligter med vidunderlig Trofasthed. Og denne havde ikke gjort dem egenlystige. Med Trofasthed var Idealen stadig vokset dem langt over Hovedet. Fordi deres Ideal laa højt, var de selv smaa. Ingen modtog derfor hængere og villigere end de Evangeliet om Guds Naade i Jesus Kristus, da det lod dem i Møde i deres Livs Aften.

Jeg har ogsaa blandt yngre Folk truffet adskillige, hvis Livsuddvikling omtrent er den samme. Det er Mennesker, som foler paa Gud, taalmodigt bærer deres Trangster og samvittighedsfulgt opfylder deres Pligter. Deres Forstaaelse af Kristendommen er liden, og den Krise, Biskoppen kræver som Gennemgang til Kristendom, tender de ikke. Af dem, som mener sig at være kristne er professo, kaldes de gerne „snilde Verdensbørn". De tør ofte heller ikke regne sig selv for mere. De føler sig inderlig godt, at de ikke er, som de skal være. Det er mig altid en Glæde at sige til disse Mennesker: „Tro, i Kærlighed er stor nok til, at ogsaa du faar være hans Barn. Tro det kun, for du er det!" Jeg gaar aldrig ind paa at behandle disse Mennesker som Afgudsdyrkere og Egoister. Sandelig om Biskop Heuch selv gør det i Livets Virkelighed! Det er bare i Stridens Hebe, man begaar flige Uhyrligheder.

Jeg vil dernæst spørge: naar vi ser paa det virkelige Liv, hvorledes faar det da til med den Frigjorthed for Egoismen, som efter Biskoppens Mening findes hos dem, som leter og aander i det kristelige System? Jeg synes, at det ser nok saa daarligt ud med dem. Havde Biskop Heuch Ret, da maatte Præstebanden være den mindst egoistiske af alle Stænder. Ingen Stand har dog bestaaet sig saa meget med det kristelige System og levet sig saaledes ind i det som den. Men Historien giver

Biskop Heuch Ret, da vilde det „vakte Folk i Norges Land lyse fremfor andre ved sin Frigjorthed for egoistisk Selvlyst; thi de lever frem for andre i det kristelige Læresystem, og de har gennemgaaet den Krise, Biskoppen kræver. Jeg skal være den sidste til at nægte, at der findes Stiktelser isærligt dem, som lyser ved ren og offervillig Kærlighed til Gud og Mennesker. Men de er ikke mange. Og om det vakte Folk i det hele kan umuligt siges, at det udmærker sig fremfor andre i denne Henseende. . .

Ja, Biskop Heuch kan sige, hvad han vil, men den Religionslære og Pligttrofasthed, han reducerer til Afgudsdyrkelse og Egoisme, sætter vi i det daglige Liv meget stor Pris paa. Nu — Biskop Heuch kender ogsaa vakte Folk, som har lært at snafte om Synd og Naade og Guds Gerning i Hjertene, men alligevel ligesom udenfor af Moral og kun har en dvasst Føngt for Fortabelse, og som derved „bringer Evangeliet i Vanry." Han kender dem, og han er ikke naadig mod dem. Han kalder dem „hytteste Naabepottere", og han vil, at det „skal bantes ind i disse Sjæle til Samvittighedens Opvækkelse, at de er Gudsdyrkere og intet andet." Biskoppen har dog ikke slaaet alt for rask til. For det andet bør han, før han slaar til, lidt nøjere overveje, hvor denne moralske Yndelighed strækker sig fra. Kanste Fortvælselsen her nogen Stund. Jeg paaftaar: Fortvælselsen har megen Stund. Disse elendige Mennesker, Biskop Heuch vil slaa ned som Gudsdyrkere, er for en stor Del Børn af den Fortvælselse, han hæver som den ene rette."

Slutningen af Pastor Klavens Svær paa Biskop Heuchs Bog meddeles vi nedenfor i mere sammentrængt Form. Den personlige Krise, Biskoppen kræver som Betingelse for sand og levende Kristendom, og ved hvilken den enkelte faar sit „Hjertes Synlighed at se i dets fulde Hælselighed", denne Fortvælselse over sig selv, som det er Prædikatens Opgave at fremkalde, kan ingenlunde siges at være den eneste normale Vej, som alle skal gaa. Den bibelske Pædagog i det hele og store viser os noget andet. Selve det gamle Testamente, Forberedelsen for Kristendommen i Israels Folks Lov, bestod ikke i en uafsluttelig Prædiken om Hjertets Forberedelse, men fornemmelig i, at der blev givet Israel Love, ved hvilke alt kom til at dreje sig om de enkelte Pligter og de enkelte Hjel og Overdræbninger. Aldeles det samme viser os Johannes Døberens Prædiken til Starterne om, hvorledes Omdannelsen skulde foregaa, og Herrens Svær til sin unge Mand, der spurgte ham, hvad han skulde gøre for at arve det evige Liv.

Derfor kommer, at det heller ikke er psykologisk muligt at virkeliggøre dette Krav for de fleste Mennesker. Man udelukker derved for det første Børnene baade fra Gud og Kristus. Men dernæst lader det sig heller ikke gøre at stille sig Forbring til unge Mennesker i 16—18 Aars Alderen eller til ældre, som i aandelig Forstand og Grundten er Børn. Kun et Liv i Last vilde kunne lære disse umyndige, hvad der her er Tale om. Det er derfor ogsaa meget betegnende, at Biskoppen finder det „meget uanselig at afgøre, hvad der slapper og dækker Samvittighederne mest, enten et Liv i Last eller den ordinære Stikteligheds Egenskab." Vi frugter Børn og umyndige Synstærker og Hælselen af bundløs Forberedelse bringer selvfølgelig ingen virkelig Synstærkelse, men kun en indbildt Omdannelse, en Stinomsvendelse. For en stor Mængde af dem — om end ikke for alle — der har været under en sliq aandelig Velsignelse; thi en Fortvælselse, som fornavnt overser de enkelte Hjel og Hjelstærker, og samtidig med, at den kræver af Begynderen en Selvbetænkelse, som kun den modne og erfarne kan have som Slutningen paa en lang Livsuddvikling, opfylder nødvendigvis fædelig Slaphed og fatigast Stinomsvendelse.

Men desuden har hele denne Fortvælselsesretning en anden uheldig Følge. Alle de, der ikke er modtagne for Suggestion, fordi de er alt for nægtene og ærlige, kan ved den føres ind i et aandeligt fortrækket Liv. Paa virkede af denne Fortvælselse

de beider til Gud og bruger hans Ord, styr det onde og søger at gøre Guds Villie; men fordi de ikke har gennemgaaet den Krise, de har hørt, er nødvendig, tør de ikke tro. De gaar og venter. Ar ud og Ar ind gaar de der, ufriske og bange og venter paa, at Besøgens Time skal slaa ogsaa for dem. Men den kommer aldrig. Enten bliver da deres aandelige Liv forfuldet, eller de bliver trakte af det hele og vender Kristendommen ryggen. Mange gør det samme og faa af den Grund, at de gennemstuer Hulheden i hele dette Væsen.

„Det, som fra først af mere end noget andet bragte mig til at bryde med den gamle Fortvælselse og forsøge nye Baner, var den overvældende Følelse af, at Fortvælselsen paa dette Punkt var umulig og virkede fordærlig." „I Andens som i Naturens Verden er Væst Livets Lov. At fornægte denne Lov, saa man vender op og ned paa den hele Udvikling og kræver af Begynderen den erfarne Modenhed, det sker ikke uden Stabe og Fare for Sjælens og Samfundet."

Til Slutning gaar Pastor Klavens Svær paa Biskop Heuchs mærkelige Stilling til Theologien. Biskoppen er nemlig ikke alene en Modstander af den rationalistiske Theologi og den moderne Overgangstheologi, men ser overhovedet med Misbillid paa ethvert Forsøg paa for Tanken at ville rejsfærdiggøre og klare Guds Frelsesgerning. Gør den dette, overstrider den, efter Biskoppen, sin Kompetence, fordi Guds Gerninger overstrider al menneskelig Begripen og derfor alene kan tros. I sin Bog havde Biskoppen stillet sig saaledes f. Eks. overfor Herrens Ord i Math. 24. Kap. om „denne Slægt, der ikke skal forgaa, førend det sker altsammen", og overfor det nye Testaments Fremstilling af Kristi Forjættelse. Klavens Svær har nu, at det er det samme som at forlange, at Theologien ikke skal tænke. Men for et saadant Krav kan den ikke bøde sig; thi naar den theologiske Videnskab maa tænke over det, der er Troens Indhold, gør den ikke dette væsentligt eller alene for Tænkningens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens Skyld. Den maa fremfor alt søge en Løsning paa de Problemer, der i den Form, hvori de foreligger i Bibelen, synes at komme i Konflikt med Samvittighedens Dom om, hvad der kan tillægges Gud. Det er dette, der har været Dristkraften i alle Theologiens Forsøg paa at klare — og for Samvittighedens Tanke rejsfærdiggøre — Kristi Forjættelse, dette, at den ene uafsluttede og hellige skal føre og bære de mange Millioners Synstærker. Den Stilling, Biskop Heuch indtager til Theologien, er derfor, om den end er præget af et vist — Fortvælsens — Hælmød, ganske uholdbar. Staar Guds Ord og vor Samvittighedens Dom i Strid med hinanden, da tvinger Samvittigheden os til at søge, indtil vi finder en Løsning, hvorved den formentlige Modfæjning opløses i Harmoni. Det Angreb, Heuch retter paa Klavens Svær, er derfor i sig selv og i sig selv ikke var tænkt paa at opstille nogen Forjættelsesteori. Klavens vil have Lov til at forholde sig søgende og spørrende og til med Tak at modtage ethvert Glimt, han opdager, der kan faa Lys over det store Spørgsmaal. Men forsvigt bygger han sit Haab for Tid og Evighed paa den Barmhjertighed, der bad for dem, som forsvækkede Herlighedens Herre.

„Biskop Heuch mangler Forstaaelse af den Sjælens Trang, som har stalt theologisk Videnskab og er Dristkraften i den. Han tender vistnok denne Trang paa en Maade. Han siger jo: „Vi maa have en Forjættelse, en vort hele Væsen, saaledes ogsaa vor Tante, tilfredsstillende Forjættelse om alt, hvad vi af Hjertet tror." Men straks der viser sig en Konflikt mellem Tro og Tante, kastet han Tanken paa Døren, smelter Døren i Laas og siger: „Credo apia absurdum." Dette generer ham ikke det ringeste; thi han er en udbrøget Stemmings og Hælselings Mand — ikke Tænkningens. Og det, han selv gør og befinder sig ved, det kræver han, at alle andre Kristne skal gøre, færligt alle Theologer. Gør de ikke det, er de Rationalister eller paa Vej til at blive det. Men paa den Maade bliver alle Ti-

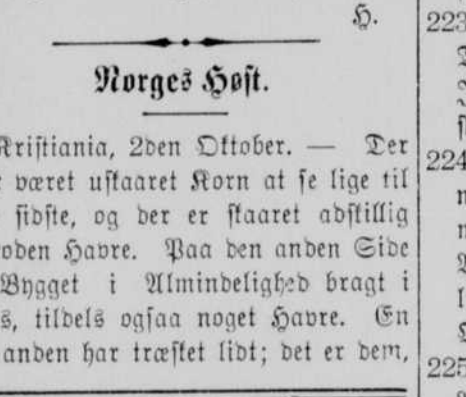
dette: at fabe en hele vort Væsen, saaledes ogsaa vor Tante, tilfredsstillende Forjættelse om, hvad vi tror. Men det er overordentlig betegnende for Biskop Heuch: han slutter sin Bog med at fortælle os, at „rational" er ensbetydende med „rationalistisk".

Hans Bog er saaledes et Angreb paa Theologien og en Dom over Theologerne. Angrebet er ofte heftigt, Dommen ofte opfyldende. „Menigheden" kaldes til Vaaben. Den skal ikke taale Theologernes Fornægtelser. Den skal rejse sig og væge om sine Helligdomme. — Hans Ord vil ikke falde dødt til Jorden. De vil falde tendende ned i mange Hjertes og øge den Mistillid til Præster og Theologer, som altid har fulgt den religiøse Vækkelse i vort Land. Mangen Præst vil faa det at føle, især de, som fidsber borie i stænge Kroge med en snæver og trang Pietisme omkring sig og søger at fæste lidt Lys og Luft. Navnlig bliver det slem for dem, som har den Mistante paa sig, at de hører til „de nye Fortvædere."

Om nu nogen af os Præster faar lidt lidt ondt, faar vi ikke klage for meget. Jeg tør vi noget at fare med, som vi selv tror paa, faar vi gøre os fortrolige med, at endnu har aldrig nogen Sandhed slaaet Rod og stude Væst her i Verden, uden at dens Bærere har maattet lide for den. Bærere er det, at det vakte Folk i Landet vil have lidt godt af paa den Naade at saa sine „Ensbigheder styrkede og nærde. I den Henseende vil Biskop Heuchs Bog gøre for Stabe.

Jeg vil dog ikke lade dette være mit sidste Ord. Ganske vist er Biskop Heuchs Bog en trængsøgt Bog. Paa sine fine Steder er den ogsaa temmelig smaaflaaret, som der, hvor han lamenterer over den Behandling, han har lidt i „Vestlandsposten". Var det nu noget at snafte om? Endnu flere Steder er den uretfærdig; den ender saaledes med et Angreb paa en Vestlandspræst, som i forhaalesteds Uretfærdighed søger sin Lige. Alligevel er der noget ved den, som tiltaler. Den er dog noget andet end alt det Viretssjæmaal, som fra ortofob Side har surret os om Dreene nu et Par Aars Tid. Den er en Mandts hærte Tale af en stærk Overbevisning. Sliq Tale undlader aldrig at gøre sin Virkning. Stønt den ikke har rettet min Overbevisning paa et eneste Punkt, er der dog noget i den, som jeg beholder tilbage efter at have lagt Bogen fra mig. Det er ligesom et Nap i Frakten, et Naab ind i Dret: Vagt Dig for at rolle ved den Grundvold, som er lagt, og ingen kan lægge nogen anden: Jesus Kristus!

H. Norges Høst. Kristiania, den 10. Oktober. — Der har været uslaaret Korn at se lige til det sidste, og der er faaret adskillig umoden Havre. Paa den anden Side er Bygget i Almindelighed bragt i Hus, tildeels ogsaa noget Havre. En og anden har trasket lidt; det er dem,

Miss Ida M. Snyder, Skattemester for Brooklyn East End Art Club. „Om frunsirnen i almindelighed vilde bestå mere opmærksomhed på deres helts, så skulle vi have flere lykkelige hustruer, mødtere og døttre, og om de vilde uppmærksomme resultat, skulle de finde at doktorernas recept ike bestod af så många kurer som de få kredit för."

Wine of Cardui är en regulärare af menstruationsfunktioner, och är en förändringsvækkande tonic för framtiden. Det kurerar förmånskad, tillbakahållen, för ofta påkommande, oregelbunden och smärtsamt menstruation, nedfallande af moderlivet, hvitost och födsel. Det är en hjälpsamt övergången till qvinnu, under hufvudskap, efter barnslig och under livsförändringen. Det ofta skänker ett ålskadt litet barn till sådana hem, som fört varit barnlösa. Alla apotekare tillhandahålla \$1.00 flaskor af Wine of Cardui.

WINE OF CARDUI

at Kornet folder meget godt. Om de indfødte udenlandske Havrearter udtales almindelig, at de vil give en smuk Kornafving og et stort Halmudbytte. Lagtet det nu viser sig, at der er adskillig Uger, som ikke er bleven helt moden, vil dog Aarets Kornhøst blive en god Middelskøst. Poietoptagningen er begyndt, og det viser sig, at Udbyttet bliver godt. Boteterne er som Regel store, vel udviklede og gode. Paa Oplandene mærkes Lørraadensheden hjft og her paa Kjolberne. „Stand."

Latteren fik en brat Ende.

En Hotelvært lagde Mærke til, at flere af Turisterne forsøgte at spise deres Middagsmad saa hurtigt som mulig, saa de kunde naa Baaden, der skulde sejle om nogle Minutter. Han tænkte, det vilde være morsomt at narre dem lidt. Han gik derfor udenfor Huset og efterlignede ved sin Biben en Dampssibe saa udmærket, at Mændene sprang fra Bordene og Løb ned til Baaden.

Værten lo haade højt og længe, til Taarerne stod ham i Øjnene. Pludselig kom en af Tjenerne løbende ind og fortalte ham, at nu var Baaden sejlet, men Mændene, som havde spist i Hotellet, vare løbet af Sted i Baaban Hast, at de ikke havde betalt for Middagen. Da lo Værten ikke mere. „Ar. Ftbl."

Bøger til nedsatte Priser.

Vi har modtaget mange gode billige Bøger, som ikke er opført i vort Katalog. Samme selges til nedsat Pris, saalænge Oplaget varer. Priserne er netto, og Bøgerne sendes porto frit, til Oplaget er udsolgt, i den Orden, som Bestillingerne indløber. Strid med det samme, inden det er for sent.

- 219. Bøgerne bestilles efter Nummer. 220. Maa han komme? Interier i en Akt. Af Anna Kjerulf. Opført første Gang ved Høstforestillingen paa Dagmartheatret i Anledning af Kvindernes Udfilling fra Forbød og Nudt 1895. 30 Sider, i Omflag. Nedfat fra 20c. til 5c. 221. Luthers Fastepredikener. Nedfat fra 65c. til 25c. 222. Joredrag og Optegnelser af N. J. Termansen. Med Forord af Ludvig Schrøder. 99 Sider, i Omflag. Nedfat fra 40c. til 20c. 223. Børnbar Severin Jøngemanns Digterstilling og Digterværk, af Jens Nørgaard. 195 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.20 til 60c. 224. Kampen mellem Jøder og Kristne. En historisk Redegørelse tilligemed en Levnedstegning af Israels Ven, Stefan Schultz, af S. C. Mølling. Sognepræst. 194 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.00 til 50c. 225. Fra det attenbe Aarhundrede. Af Chr. Arntzen. 193 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.00 til 35c. 226. Striften og Overleveringen, fremfildet i deres evangeliske Sammenhæng, af J. Paludan-Müller, Provst og Sognepræst. 317 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$2.00 til 40c. 227. Individualisme og Socialisme, eller hvorledes det danske Samfund for Tiden arbejder. Af Fr. Arébs. Særtryk af „Hvns Stiftstidende" fra 27. Januar til 4. April 1872. Nedfat fra \$1.00 til 30c. 228. De himmelske Ting. Kristelige Betragtninger, af Emanuel Bohn, Sognepræst i Ulfs og Njeregebe. 175 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.00 til 30c. 229. Den danske Kirkeslags Fortælling af Jacob Chr. Lindberg. Et Mindestrift, af Frederik Nygaard. Med Jacob Chr. Lindbergs Billede. 82 Sider i Omflag. Nedfat fra 60c. til 25c. 230. Den skriftlige og kirkehistoriske Forhold til hinanden, af Jacob Holm, Sognepræst til Vadum. 19 Sider. Nedfat fra 10c. til 5c. 231. Vor Herres Jesu Kristi Genkomst. Bibellesninger over Matthæus Evangelium, Kapitel 24 holdte i Adventstiden 1887 af G. Østjæge, Sognepræst i Fredericia. 69 Sider, i Omflag. Nedfat fra 30c. til 20c.

51 Dag over Atlanten RECORD PASSAGE MED DEN GAMLE PAALDELIGE CUNARD LINE ETABLERET 1840. Til Skandinavien 8 Dage, 5 Timer. De pragtfulde dobbeltpropellerede Dampskibe LUCANIA, CAMPANIA, 620 Fod lange, 30,000 H. Kræfter. De hurtigste Dampskibe i New York-Liverpool-Ruten. De hurtige Express Dampskibe UMBRIA, ETRURIA, 520 Fod lange, 14,500 H. Kræfter. De NYE dobbeltpropellerede kjæmpe-Dampskibe SAXONIA, IVERNIA, 600 Fod lange, 14,150 Tons. De to største Dampskibe nogensinde anløbet Boston. Fra NEW YORK Lørdag. Fra BOSTON Lørdag. ETRURIA, Nov. 7 IVERNIA, Nov. 7 CAMPANIA, Nov. 14 ULTONIA, Nov. 21 LUCANIA, Nov. 28 ETRURIA, Dec. 5 SAXONIA, Nov. 28

Specielle Store Jule-Ekskursioner: Fra NEW YORK Lørdag. Fra BOSTON Tirsdag. CAMPANIA, Dec. 12 IVERNIA, Dec. 8 Specielle Befvemmeligheder for 3die Klasse. Private Kabinetter med 2-4-6 Sædepladser i hver paa Overdekket. Over Seas ubrudt med patent Spring Slud og forhindret med udmærkede Sengsteder. Kaffebrødt, Sviit, Bananbrødt og Glasier. Søer, Krage for Børn og Datter, etc. i hver Kabin. Over Vindelise har sin egen Salubel, her og rummeligt, Splettammer med Dampbad, Åde og Kaffe Uner etc., etc. De Børnemodtagelse, en paa det gamle Dækket for Børn i mult Seir, og en for Blads paa Overdekket bestaet med Regn og Slib. Høgeverrelse, stort og betnemmeligt. Et Sidsverrelse for 2 timer, elegant udsmykket og med et vakkert Piano for 3die Klasse Passageres ubrudte Afrejsse. Høvertrafikkede Befvemmeligheder for alle Klasser, men særdeles for 3die Klasse. Fri Brød af Sengsteder for 3die Klasse Passagerer, ligesom fri Epile og Drifffar, hvitte holdes rone af Romaniets Tjener. For alle andre Oplysninger kennd Dem til vort Lokal-Agenter eller til F. G. WHITING, Mgr., Dearborn & Randolph, Chicago.

- 234. Det kristelige Liv. Prædikener over Søndagsstifter af Apostolens Breve. Af G. Mau, Præst i Kjøbenhavn. 378 Sider, i Omflag. Nedfat fra \$1.40 til 25c. 235. Livet efter Døden. En fort populær Overvejelse af de kristelige Dogmer: „Den evige Forbømmelse" og „Det evige Liv" i Forbindelse med Troen paa Dødens efter Døden. 32 Sider, i Omflag. Nedfat fra 20c. til 8c. 236. Danmark, Preussen og Prager-fredens Paragraf 5. Af Wilhelm Birkebal. 17 Sider, i Omflag. Nedfat fra 15c. til 8c. 237. Den kristelige Visdom eller „Troens fulde Forvisning". Af Otto Messer. 101 Sider, indbunden. Nedfat fra \$1.15 til 80c. 238. Giv mig, min Søn, dit Hjerte! Prædiken af Ludvig Hofacker. Ud-gibet af S. J. M. Svendsen, Sognepræst til Jelling og Høer. 13 Sider. Nedfat fra 4c. til 3c. 240. Hvorledes skulle vi opdrage vore Børn? Udførelse af Uddrag af Beskrivning, uarbejdet af „En Kreds af Lærere". 68 Sider, i Omflag. Nedfat fra 20c. til 10c. 241. Næste Synthebe for Midde-handskusholdninger, med over 100 Anvisninger. 48 Sider. Nedfat fra 20c. til 8c. 242. Blandede Digte, af Ernst von der Recke. 192 Sider i Omflag. Nedfat fra 80c til 25c. 243. I Sommerferien. Lyttspil i fire Akter, af Vilh. Malling. 162 Sider i Omflag. Nedfat fra 75c. til 40c. 244. Danste Syn og Minder. En folkelig Julegave til Venner i Norden af Wilhelm Birkebal. 248 Sider i Omflag. Nedfat fra \$1.10 til 25c. 245. Nutids Spørgsmaal og et Stykke af det Danske Folks Levevis. En folkelig Julegave til Venner i Norden, fra Wilhelm Birkebal. 259 Sider i Omflag. Nedfat fra \$1.15 til 25c. 246. Et Stykke af Danmarks Fortids-Kroniker til Behov for Nutiden. En folkelig Julegave til Venner i Norden af Wilhelm Birkebal. 271 Sider i Omflag. Nedfat fra \$1.20 til 25c. 247. Danmarks Stigen, Fald og begyndende Rejsning i Midalderen. En folkelig Julegave til Venner i Norden, fra Wilhelm Birkebal. 284 Sider i Omflag. Nedfat fra \$1.20 til 25c. 248. Overgangs-Tiden i Danmark fra Midalder til Nyaaertid. En folkelig Julegave til Venner i Norden fra Wilhelm Birkebal. 308 Sider i Omflag. Nedfat fra \$1.20 til 25 Cents. 249. Særligt og Alment. En folkelig Julegave til Venner i Norden fra Wilhelm Birkebal. 284 Sider i Omflag. Nedfat fra \$1.20 til 25 Cents. 250. Nyt og Gammelt. En folkelig Julegave til Venner i Norden fra Wilhelm Birkebal. 243 Sider i Omflag. Nedfat fra \$1.10 til 25c. Danish Luth. Publ. House, Clair, Neb.